

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

NÚM. 5

NOVEMBRE DEL 1934

ANY I

Nº 9619

Crec en la Comunió dels Sants

QUANTES vegades, lectors, hauran pronunciat els vostres llavis aquest article consolador de nostra santa fe. Quantes voltes en els moments anguniosos de la temptació, i quan el dubte trasbalsa allò que apareixia més ferm en el nostre interior i sembla talment que tot trontolla i s'enfonsa sota els nostres peus, esmerçant vostra última energia haureu fet amb el cor aquesta darrera protesta: Crec en un Déu... Crec en la comunió dels Sants... Militia est vita hominis super terram. La vida de l'home sobre la terra és una contínua lluita. Vencem o morim; però sempre lluitem. I si morim de tal manera encara vivim que podem seguir morint... Es inútil que refusem la lluita. La nostra naturalesa es situà fora de la llei des de son infantament, i és precís empunyar les armes i l'escut per a fer-la entrar dins la cleda dels manaments. Com els israelites caminem vers la terra de promissió lluitant amb els enemics que sotgen en les cruïlles dels camins per a barrar-nos el pas. Tal volta algun cop haurem de confessar amb el salmista: Vingui a l'alta mar i la tempestat em submergí... Però no tinguem cap temença. «Jo viu en el Cel una gran turba d'homes que ningú no podia enumerar, de tots els pobles i nacions, i estaven davant el seient de l'Altíssim desgranant per a tots nosaltres llurs oracions. Ja han atravesat el mar tempestuós d'aquest segle, desafiant les movibles trinxeres que cavaren en les aigües llurs enemics. Encara podríem resseguir el solc que obriren les seves quilles en la líquida superfície. Déu eixugà les llàgrimes dels seus ulls i ja no experimenten el clamor de la dolença, puix tot això ja passà... Voltats, però d'aquella tenuousa boirina de la caritat i alletats a l'escalf dolcíssim del cor d'un Déu-Amor, diríem que olviden la pròpia felicitat per a seguir ama-